

De Mensenzoon – zijn uitlevering

Schriftlezingen: Marcus 14:53-54, 66-72 en 15:1-22

Dertig zilverstukken, dat is het loon voor Judas' verraad. Vier maandlonen, de gebruikelijke prijs die je in die tijd betaalde voor een slaaf. Het duurt niet lang of Judas heeft al spijt van zijn daad. 'Als ik het geld nu eens teruggeef?'

Maar het besluit om Jezus te doden is vanmorgen vroeg in de Joodse Raad genomen. Ze willen niets meer met Judas te maken hebben. Kwaad, verdrietig, wanhopig smijt Judas zijn verradersloon van zich af.

Op veilige afstand is Simon Petrus zijn meester gevolgd tot op de binnenplaats van het huis van de hogepriester Kajafas.

Onopvallend, desnoods met een leugentje om bestwil, verwarmt hij zich in het hol van de leeuw bij het vuur.

Een dienstmeisje herkent hem als één van de leerlingen die bij Jezus horen: "Jij was ook bij die Jezus van Nazaret!"

Mopperend antwoordt Petrus: "*Ik weet niet waar je het over hebt, ik begrijp echt niet wat je bedoelt!*"

En voordat Petrus er erg in heeft ... kraait er een haan.

Ze weet het wel zeker: "*Hij is een van hen!*"

En weer ontkent Petrus. Maar de omstanders is zijn Galileese accent opgevallen: "*Je bent wel degelijk een van hen, jij komt immers ook uit Galilea!*"

Na de derde ontkenning kraait er opnieuw een haan en kruisen de blikken van Petrus en rabbi Jezus elkaar in een moment van herinnering en herkenning.

Simon Petrus schaamt zich en vlucht naar buiten. Bitter is zijn verdriet omdat hij weet dat hij gefaald heeft. Wat is hij zichzelf tegengevallen. Grote mond, maar als het erop aankomt?

'De koning van de Joden!' Dat is de beschuldiging waarmee de geestelijke leiders van het volk van Israël Jezus naar het fort Antonia brengen.

Prefect Pilatus is de 'klos'. Als een rechtvaardig Romeins gezagsdrager geeft hij de Mensenzoon nog een laatste kans om zich tegen de aanklacht te verdedigen: "*Bent u de koning van de Joden?*", vraagt hij Jezus. "*U zegt het*", is zijn antwoord.

Eigenlijk weet Pilatus geen raad met Jezus. Hij blijft zich verwonderen over deze vreemde messiaanse koning.

Een grote groep mensen dringt naar voren. Opgehitst door de hogepriesters roepen ze om de vrijlating van een zekere Barabbas, een populaire vrijheidsstrijder. Pilatus was namelijk gewoon om op het pesachfeest één gevangene los te laten. Om het volk een plezier te doen. Opnieuw probeert Pilatus de menigte te overtuigen van Jezus' onschuld. Maar ze willen niet luisteren en blijven schreeuwen: "*Kruisig Hem, kruisig Hem!*" Pilatus voelt zich bedreigd. Nee, hij wil geen opstand in Jeruzalem. En dus geeft hij zich gewonnen. Jezus zal de plaats van Barabbas innemen op het al gereedstaande kruis van Golgota!

Maar voordat ze de Mensenzoon afvoeren naar de executieheuvel Golgota spelen de soldaten van Pilatus op de binnenplaats van het pretorium nog hun duivels koningsspel met Hem. Ze trekken Hem zijn kleren uit, hangen Hem een versleten soldatenmantel over zijn schouder en kronen Hem met een kroon van dorens. "Gegroet, koning van de Joden!"

Dan wordt het tijd om op weg te gaan. Door de drukke straten van oud-Jeruzalem wringt zich een groep Romeinse soldaten. Ze begeleiden drie veroordeelden die vandaag nog gekruisigd zullen worden. Eén van hen is Jezus, de Mensenzoon.

Maar Jezus kan niet meer. Uitgeput valt Hij op de harde keien neer.

Onbewust van wat er zich die vroege ochtend in Jeruzalem allemaal heeft afgespeeld komt een zekere Simon van Cyrene één van de poorten van Jeruzalem binnen.

Door zijn donkere huidskleur is hij de centurio opgevallen. '*Hé, jij daar!*' '*Wie, wat? Bedoelt u mij?*'

De soldaten plukken Simon, de vader van Alexander en Rufus, van de straat en dwingen hem de dwarsbalk van het kruis van de Mensenzoon naar de plaats van de executie te dragen.

Als een weerloos lam laat Jezus dit alles over Zich heenkomen. Ze kunnen doen wat ze met Hem willen doen.

Verstoten is Hij, de Mensenzoon, verraden, veracht, uitgespuwd door mensen, uitgeleverd om gekruisigd te worden.